

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Oboer/32/2017
Identifikačné číslo spisu: 7113230392
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7113230392.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávnenej: C. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., XXX XX Košice, zast. Mgr. Branislav Granec, advokát, so sídlom Kováčska 28, Košice proti povinnému: G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., XXX XX Košice, korešpondenčná adresa: P.O. Box 66, 820 03 Bratislava 23, zast. Silken Legal - advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 47 236 469, o vymoženie 4.700,- eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20Er/6313/2013, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. mája 2016, č. k. 14CoE/269/2016-65, takto

rozhodol:

I. Dovolanie povinného o d m i e t a.

II. Oprávnená m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo dňa 27.11.2015, č. k. 20Er/6313/2013-49, v prvom výroku zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie a druhým výrokom rozhodol, že odklad exekúcie nepovoľuje.

2. Povinný, podaním doručeným súdu dňa 02.09.2015, žiadal o možnosť odkladu exekučného konania podľa § 56 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj „EP“), súčasne navrhol zastavenie exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. h/ EP, ktoré odôvodnil zlým zdravotným a finančným stavom, pre ktorý pozastavil aj výkon SZČO v januári 2014, ktorý neplánuje obnoviť. Ďalej uviedol, že nemá príjem a nie je poberateľom invalidného dôchodku pre nedostatok zaplatených rokov. Nie je evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, nakoľko nevie pracovať zo zdravotných dôvodov. Povinný ako daňovník nepodával daňové priznanie k dani z príjmov za rok 2014, pretože ročný príjem bol nižší ako 1.970,- eur, bol nulový.

3. Súdny exekútor sa k návrhu na odklad a zastavenie exekúcie vyjadril s tým, že vykonaným šetrením majetkových pomerov povinného bolo zistené, že nepracuje, nepoberá dôchodkové dávky, účty v

bankách má blokované do výšky cca. 28.000,- eur, nevlastní hnutelné veci, avšak je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a XXXX v k.ú. J., na ktorých je farcha Tatra banky. Exekútor uviedol, že ide o fyzickú osobu, ktorá v budúcnosti môže nadobudnúť majetok a nevidí dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. Ohľadom odkladu exekúcie uviedol, že je potrebné zvážiť, či je splnená podmienka, aby oprávnený nebol odkladom exekúcie vážne poškodený, keďže oprávnená je v dôchodkovom veku.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že povinný odôvodnil svoj návrh na odklad exekúcie zlou finančnou a zdravotnou situáciou, avšak vo svojom návrhu súdu nepredložil súdu žiaden doklad o tom, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii. Tiež neuviedol, v dôsledku čoho sa do takejto situácie dostal, kedy táto situácia nastala, neuviedol presný termín, do kedy žiada exekúciu odložiť, ani okolnosti, na základe ktorých sa domnieva, že po uplynutí tohto termínu sa jeho situácia zlepši a v exekúcii bude možné pokračovať.

5. Uzavrel, že nepriaznivý stav povinného ani jeho prechodný charakter nebol preukázaný, a tiež ani jeho nezavinenie. Uviedol, že trvalý stav sociálneho postavenia povinného, ktoré bráni vo vykonávaní exekúcie, vylučuje povolenie odkladu.

6. Ohľadom návrhu povinného na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. h/ EP, súd prvej inštancie po preskúmaní spisového materiálu a s poukazom na vyjadrenia súdneho exekútora a oprávneného dospel k záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný. Uviedol, že návrhu povinného nemožno vyhovieť z dôvodu, že majetok povinného podľa jeho vlastného vyjadrenia nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie. Má za to, že pokiaľ trvá záujem oprávneného na výkone exekúcie, nie je možné exekúciu zastaviť z dôvodu, že povinný o sebe vyhlási, resp. sa domnieva, že nevlastní žiaden majetok, ktorý by mohol byť postihnutelný exekúciou.

7. Súd prvej inštancie prihliadol aj na relatívne nízky vek povinného s dôvodným predpokladom, že sa v budúcnosti môže zamestnať, resp. nadobudne majetok alebo príjem postihnutelný exekúciou. Ďalej uviedol, že nemajetnosť povinného musí byť v konaní preukázaná dostatočným a hodnoverným spôsobom, pričom nepostačuje len vyhlásenie povinného, že sa nachádza v zlej finančnej situácii. Exekučný titul v predmetnom exekučnom konaní, platobný rozkaz Okresného súdu Košice I č. k. 8Ro/151/2013-15 zo dňa 18.07.2013, nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným dňa 17.08.2013 a od uvedeného dátumu mal povinný dostatok času na uspokojenie pohľadávky oprávnenej, k čomu však do času rozhodovania súdu o návrhu na odklad a zastavenie exekúcie nedošlo ani čiastočne. Na základe uvedeného nemal súd prvej inštancie za preukázané, že na strane povinného existuje dôvod na zastavenie a odklad exekúcie.

8. Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, uznesením č. k. 14CoE/269/2016-65 zo dňa 27. mája 2016 na odvolanie povinného uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Druhým výrokom účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

9. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu jeho nemajetnosti. pretože súd pri rozhodovaní o tom, či sú splnené podmienky pre zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného, vychádza vždy z majetkových pomerov povinného v čase rozhodovania súdu. Prihliada pri tom na vývoj majetkových pomerov povinného počas trvania celého exekučného konania a prihliada aj na možnosť, že povinný je mladý človek, má 34 rokov a je preto možné dôvodne predpokladať, že v budúcnosti môže nadobudnúť majetok, ktorý bude postačovať aspoň pre čiastočné uspokojenie vymáhanej pohľadávky oprávnenej.

10. Odvolací súd považoval tvrdenia povinného v odvolaní, že „oprávnená určite nebude zastavením exekúcie poškodená, má garantovaný štátom vyplácaný starobný dôchodok“ za negovanie inštitútu vymáhania peňažnej pohľadávky v súdnom konaní a v exekučnom konaní zo strany veriteľov, pretože oprávnená ako veriteľka povinného, má nesporne voči nemu nevymožiteľnú pohľadávku vo výške 4.700,-

eur s prísl. a zastavením exekúcie by oprávnená bola určite poškodená, pretože by sa znížila jej majetková sféra o 4.700,- eur s príslušenstvom. Podľa odvolacieho súdu to, že oprávnená má štátom vyplácaný starobný dôchodok, nie je vôbec dôvodom pre posudzovanie oprávnenosti návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

11. Odvolací súd k tvrdeniu povinného, že byt, ktorý vlastní nie je „majetok povinného“ z toho dôvodu, že je na ňom záložné právo banky, nie je dôvodné, pretože záložné právo môže zaniknúť rôznymi spôsobmi, nielen splatením dlhu, ktorý zabezpečuje predmetné záložné právo. Je reálne možné, že z tohto majetku povinného môže byť v budúcnosti vymáhaná pohľadávka oprávnenej. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne.

12. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil podľa ust. § 420 písm. f/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13. Dovolateľ má za to, že dovolanie je prípustné, pretože odvolací súd založil výrok napadnutého uznesenia na posúdení právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, a to:

- či konštatovaniu nemajetnosti ako dôvodu zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ EP bráni hypotetické nadobudnutie majetku povinným, ktoré môže, ale nemusí nastať v budúcnosti,
- či konštatovaniu nemajetnosti ako dôvodu zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ EP bráni existencia majetku povinného, ktorý je v exekučnom konaní postihnutelný iba hypoteticky (so súhlasom záložného veriteľa v zmysle § 61a ods. 2 EP
- aký dôkazný štandard, teda akú intenzitu dôkazného bremena, je potrebné pri posudzovaní majetkovej situácie a nemajetnosti povinného vyžadovať.

14. Dovolateľ považuje právne názory odvolacieho súdu za nesprávne najmä pre hypotetickú povahu použitých argumentov, ktoré nemajú oporu v skutočnom stave veci v čase rozhodovania odvolacieho súdu, rozpor medzi zisteným skutkovým stavom a jeho právnym zhodnotením odvolacím súdom, ako aj pre nedostatok odôvodnenia záverov odvolacieho súdu.

15. Má za to, že odporúčanie súdneho exekútora je vnútorne nelogické, pretože konštatuje nemajetnosť povinného a skutočnosť, že nejestvuje majetok, ktorý v čase rozhodovania súdu môže byť exekvovaný, napriek tomu neodporúča zastavenie exekúcie z dôvodu, že povinný môže nadobudnúť majetok v budúcnosti. Podľa dovolateľa sa tým popiera inštitút zastavenia exekúcie pre nemajetnosť, pretože hypoteticky môže nadobudnúť majetok v budúcnosti akákoľvek osoba, za akýchkoľvek okolností. Dovolateľ považuje stotožnenie sa súdov nižších inštancií s odporúčaním súdneho exekútora za nesprávne právne posúdenie veci.

16. Právny názor odvolacieho súdu, že existencia nehnuteľného majetku povinného zaťaženého záložným právom tretej osoby znemožňuje faktickú nemajetnosť a bráni zastaveniu exekúcie z tohto dôvodu, je neprípustný formalizmus, nakoľko materiálne uspokojenia nárokov oprávnenej z tohto majetku v tomto konaní nemožno dosiahnuť.

17. Dovolateľ má za to, že pokiaľ sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že nepostačuje len vyhlásenie povinného, že sa nachádza v zlej finančnej situácii, a teda nie je možné zastaviť exekúciu len z tohto dôvodu, že povinný o sebe vyhlási, že sa domnieva, že nevlastní žiaden majetok, ktorý by mohol byť postihnutý exekúciou, sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci. Taktiež uviedol, že súdu prvej inštancie bolo doručené vyjadrenie súdneho exekútora, ktoré konštatuje skutočnosti svedčiace o absolútnej nemožnosti uspokojenia nárokov oprávnenej z akéhokoľvek majetku povinného.

18. Ďalej namieta aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v čom videl vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, a to odňatie práva dovolateľa na odôvodnenie rozhodnutia v časti týkajúcej sa námietok povinného, že z nehnuteľností v jeho vlastníctve nie je možné uspokojiť pohľadávku oprávnenej, a v časti, v ktorej odvolací súd odmietol prihliadnuť na dôkazy svedčiace o nemajetnosti povinného s predpokladom, že povinný nadobudne majetok v budúcnosti.

19. Na záver navrhol, aby dovolací súd zrušil obe rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo zmenil napadnuté uznesenie tak, že exekúciu zastavuje.

20. Oprávnená sa k dovolaniu povinného v súdom určenej lehote písomne nevyjadrila. Vyjadrila sa až podaním doručeným súdu 6.11.2017, teda po uplynutí lehoty určenej súdom, z tohto dôvodu dovolací súd na vyjadrenie oprávnenej v súlade s ustanovením § 436 ods. 3 CSP neprihliada a v odôvodnení tohto rozhodnutia ani neuvádza jeho obsah.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas povinný zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie povinného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

22. V predloženej veci podal povinný dovolanie súdu prvej inštancie dňa 30.03.2017, t. j. pred nadobudnutím účinnosti novely Exekučného poriadku, ktorá v ust. § 202 ods. 4 výslovne vylučuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, uskutočnenej zákonom č. 2/2017 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1.4.2017. Z prechodného ustanovenia § 243h ods. 1 Exekučného poriadku zároveň vyplýva, že exekučné konania začaté pred 01.04.2017 sa (až na určité výnimky konkretizované v ustanoveniach § 243i až § 243k) dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Exekučné konanie sa v predloženej veci začalo 22. februára 2012 doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi (v zmysle § 26 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017). Predmetné exekučné konanie treba preto dokončiť podľa právnej úpravy účinnej do 31. marca 2017. Jej súčasťou sú ustanovenia § 9a a § 9b Exekučného poriadku, upravujúce použitie ustanovení CSP v exekučnom konaní. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia CSP. Podľa 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak. Z citovanej zákonnej úpravy vyplýva potreba primeranej aplikácie ustanovení CSP v exekučnom konaní.

23. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

24. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemala procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

27. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

28. Dovolateľ odvodzuje prípustnosť podaného dovolania súčasne z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Otázka kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bola pôvodne riešená uznesením veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, ktorý vyslovil právny názor záväzný pre senáty najvyššieho súdu (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP) vylučujúci kumuláciu dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 CSP. V čase rozhodovania dovolacieho súdu však už uvedený právny názor bol prekonaný uznesením veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý kumuláciu označil za prípustnú. K totožnému záveru dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 25. apríla 2018, sp. zn. Plz. ÚS 1/2018. Z uvedených dôvodov dovolací súd pristúpil k skúmaniu podmienok prípustnosti dovolania uplatnených povinným podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, ako aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

29. K dovolateľom uvádzanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP najvyšší súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 CSP prichádza do úvahy v prípade, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí a súčasne je konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané, postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písm. a/ až f/ citovaného ustanovenia. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C.s.p. irelevantné, či dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

30. V prejednávanvej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie.

31. Pod rozhodnutím vo veci samej je potrebné pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP chápať predovšetkým rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení (hodnotí uplatnený nárok podľa hmotného práva). Uznesenie, ktorým odvolací súd v danom prípade potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, pretože po rozhodnutí odvolacieho súdu exekučné konanie ďalej pokračuje. Nejde teda o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (rovnako napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Oboer/1/2017).

32. Dovolací súd preto v tejto časti dovolanie povinného podľa §447 písm. c/ CSP odmietol ako procesne neprípustné.

33. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440) kľúčový význam. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania dovolateľom odvodzovanej z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd uvádza, že pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a vymedzí v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka práva (nie skutková) a teda môže ísť o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu.

34. Otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán a na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmyslu a účelu, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad.

35. Dovolateľom uvedený dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zostáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1328).

36. Predmetnú právnu otázku vymedzil dovolateľ tak, že dovolací súd sa nezaoberal otázkou,
- či konštatovaniu nemajetnosti ako dôvodu zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ EP bráni hypotetické nadobudnutie majetku povinným, ktoré môže, ale nemusí nastať v budúcnosti,
- či konštatovaniu nemajetnosti ako dôvodu zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ EP bráni existencia majetku povinného, ktorý je v exekučnom konaní postihnutelný iba hypoteticky (so súhlasom záložného veriteľa v zmysle § 61a ods. 2 EP
- aký dôkazný štandard, teda akú intenzitu dôkazného bremena je potrebné pri posudzovaní majetkovej situácie a nemajetnosti povinného vyžadovať

37. Dovolateľ považuje právne názory odvolacieho súdu za nesprávne najmä pre hypotetickú povahu použitých argumentov, ktoré nemajú oporu v skutočnom stave veci v čase rozhodovania odvolacieho súdu, rozpor medzi zistením skutkovým stavom a jeho právnym zhodnotením odvolacím súdom, ako aj pre nedostatok odôvodnenia záverov odvolacieho súdu.

38. Dovolací súd má za to, že je nutné zobrať na zreteľ, že povinný síce podané dovolanie odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, avšak z obsahu dovolania je zrejmé, že najmä nesúhlasí so skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností (že napr. byť v Prešove „nie je majetok povinného“, šetrenie súdneho exekútora je neobjektívne, súdny exekútor konštatoval nemajetnosť povinného).

39. Z uvedeného vyplýva, že povinný namieta v súvislosti s osvedčovaním nemajetnosti nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom, touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu pri správnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. 40. Nedostatočné zistenie skutkového stavu veci nie je dovolacím dôvodom v zmysle ust. § 420 a 421 ods. 1 CSP, a teda ani dovolacím dôvodom spočívajúcim v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ namieta skutkové závery odvolacieho súdu, ktoré však dovolací súd nie je oprávnený preskúmať, pretože podľa ust. § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

41. V súvislosti s otázkou povahy skutkových zistení v rámci exekučného konania už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil úvahy, aplikovateľné aj pre vec preskúmanú.

42. Dovolací súd už v uznesení sp. zn. 6Cdo/171/2012 zo dňa 25.07.2012 uviedol, že „Exekučnou činnosťou sa naplňa právna ochrana právoplatným rozhodnutím potvrdeného subjektívneho práva, ktorého podstatou je moc prinútiť toho, kto toto právo porušil, správať sa určitým spôsobom. Tento účel by mohol byť marený, ak by sa exekučné konanie predlžovalo rozhodovaním o opravnom prostriedku povinného proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie z ním tvrdeného dôvodu. Z hľadiska povinnosti exekučného súdu zastaviť exekúciu podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku nie je rozhodujúci povinným tvrdený dôvod pre takéto rozhodnutie, ale skutočne existujúci, t.j. exekučnému súdu preukázaný dôvod prekážky ďalšieho vykonávania exekučnej činnosti...“

43. V uznesení dovolacieho súdu sp. zn. 4 Oboer/335/2014 zo dňa 31.03.2016 dovolací súd uviedol, že „je vecou súdneho exekútora preskúmať v exekučnom konaní majetkové pomery povinného, tieto vyhodnotiť a na základe takto zisteného skutkového stavu prípadne podať podnet na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Konštatovanie nemajetnosti povinného v exekučnom konaní musí byť pritom vždy založené na objektívnych zisteniach súdneho exekútora a relevantných dôkazoch. V predmetnej veci podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu nemajetnosti priamo povinný 1/. Účelom exekučného konania je však vykonať exekúciu a k zániku povinnosti plniť dlh nedochádza, ak je plnenie nemožné zo subjektívnych dôvodov na strane povinného, vrátane jeho insolventnosti“. Uvedenú úvahu akceptoval aj Ústavný súd SR v uznesení č. k. III. ÚS 744/2016-9 zo dňa 25.10.2016, ktorým odmietol sťažnosť povinného v uvedenej veci. Rovnako obdobné úvahy ako ústavne konformné vyhodnotil aj Ústavný súd SR v uznesení č. k. IV. ÚS 106/2014-9 zo dňa 19.02.2014.

44. Najvyšší súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že prípustnosť podaného dovolania či už podľa ust. § 420 písm. f/ CSP alebo podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je daná a dovolací súd preto povinným podané dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ CSP.

45. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania oprávnenej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.